

תארו לכם / ג'ון לנון

תארו לכם שאין גן עדן
לא קשה אם תנסו
לא גיהנום מפתח
רק שמיים מעל
תארו לכם שכול בני האדם
חיים את העכשיו

תארו לכם שאין מדינות
את זה לא קשה לעשות
שום דבר למות או להרוג בעדו
אפילו לא דתות
תארו לכם שכול בני האדם
חיים בשקט ושלווה

תארו לכם שאין עוד רכוש
אני תוהה אם אפשר
ללא צורך בכצע או קעב
אחוות בני אדם
תארו לכם שכולם
מתחלקים בעולם.

תרגום: עודד פלד

גיליון מס' 2013 *ח' אלול תשס"ו* 1 בספטמבר 2006

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

עפרה משיח סת הירס יונית בלומנטל חן דבולט	7/9	דורית בסו אמיר גולן (נכד) עדן נמנוב (נכד נמנוב, שרק) יוסף ריפקינד (נין)	3/9
איציק בן-דוד חניטה בן-דוד אלון ירדן בראודי (נכד פוטש)	8/9	תרצה בן-דוד מרדכי בן-נתן הדס שוורצבורד גל קוטלר (נכד בן-עטר)	4/9
ג'ם פרימוסט (נכדה)	9/9	ברנדה סמיט ונסה ויסבורט ארז מרציאנו (נכד-דיוויס-גרשמן) יאיר בן זאב דוד כהן (נכד ר. כהן) סתיו אזרן (נכדה שיינגזיכט)	5/9
		נועם שיין מרגלית שחר אלינה חרוש (נכדה-וوترמן) אבידן פינק אליה אגם	6/9

ימי נישואין

מרי וגדעון נווה מרגלית וערן שחר	3/9
ריימונד וראובן גוטר	5/9
רג'י וג'יסון פרלסון עידן ומלני שובל שרית ודישון בילגורי ענת וסער נצר	6/9
מיכל ורובי המרשלג	7/9

פורים של סוף

החופש....

- ** שלום, שלום, שלום כיתה א' החדשה ששמה קבוצת "אירוס".
הילדים החמודים הם: יערה ויסבקר, איתן ויסבקר, שקד וולפין, ניצן ג'קסון,
אורי שפרונג, כרמל רוזנקרנץ. לכולם בהצלחה
- ** ושלום גם לחברה בכיתה ז' החדשה שנכנסו לנעורון והם: הדס ויסבקר,
מאיה טנא, לפיד בר-דוד, יהל גרשמן, מאור רובינוב, יוחאי ג'קסון, סהר קורן,
עמית דדוש, גולן רוזנקרנץ, דן הרמץ, גילי שפרונג, שגיב שטיינר וגילי כרמי
(ת).
זהו חברה, שתהיה לכולכם שנת לימודים פוריה ותשכילו קצת.
- ** לדרור, דייל וטלי קולינס שבאו למספר שבועות לביקור (Good on ya)
.mate
- ** לנופר מלינה – הראשונה מכיתה "כלנית" שהתגייסה לצה"ל, לחיל-הים
בשבוע שעבר, בהצלחה ותמסרי ד"ש לפליפר ונמו.
- ** לקרן גדליזון – מזל-טוב עם שחרורך מצה"ל. לכי ילדה תראי עולם
ותהני, אך אך תחזרי הביתה בשלום ובהצלחה בכל מעשייך.
- ** ואם עסקנו בגיוס ושחרור, הרי לפניכם רשימה של חיילנו והיכן משרתים.

גולני	חיל-האוויר	חיל-הים
אוהד דבולט	רן גינת	רועי אדלשיין
	גלעד אגם	נירית גינת
צנחנים	עמית כץ	עמית חייט
אידו פוקס	ימית איילון	דקל בסו
		נופר מלינה
מודיעין	נח"ל	שיריון
אלון בוסקילה	דור מעין	ניב מעין
חלומי מעין-תרדיף	לירן לינטון	ירדן ינטיס
מירית מזרחי	אריק אילייב	ינון אגם
שקד ברק		

הנדסה קרבית	תותחנים	תזמורת צה"ל
עידן בן-זאב	אריאן סוקל	לוטן מזרחי

סה"כ 25 חיילים וחיילות.
מהם חמישה קצינים וקצינה אחת.
כל – הכבוד לבנינו.

** יואב האריס (בן-נתן), שם ממחנה קיץ בארה"ב, גם תום מעין חזר לאחר ביקור בארץ האסקימו (קנדה), כפי שנאמר ושבנו בנים הביתה, לסיום החופש הגדול.

** הנעורים ירדו לכנרת ליומיים כדי לחגוג את סיום החופש.

** ביום ד' היתה הצגת סוף החופש של התלתונים, היה חביב ונחמד.

** בליל שבת שעבר חגגו ו. בנים וגרעין "צבר" בארוחת ערב ומספרים שמזמן לא ראו כל-כך הרבה חברה חוגגים בפאב.

** בערב שבת 8 בספטמבר תיערך הופעה בפאב של "סיימון וגרפונקל", לכבוד גרעין "צבר".
 כמובן שכולם מוזמנים. פרטים בהמשך.

** אמה ובן ליפשיץ עזבו אותנו שוב וחזרו לאנגליה. מחכים ומצפים לראותכם בשנה הבאה.

** מזל-טוב לרינת ואיזיק סויסה ולכל משפחת אורן וגולן. כן ירבו השמחות.

** אם ראיתם את גרשי אפשטיין מחייך, תדעו שעוד עונת כדורגל אנגלי בפתח וזה ברור שהשדים האדומים זוכים.

** מזכיר לכולם שמהיום 1/9/06 השער יהיה סגור 24 שעות ביממה.

זהו, שיהיה לכולנו שבת שלום וירוק.
 איזיק ב"ד.

קונצרט גרעין צבר בפאב

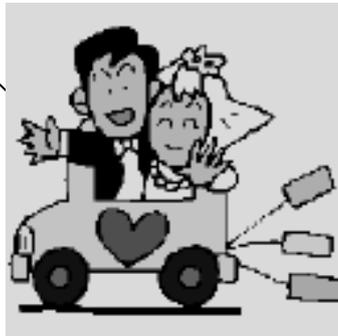

ביום שישי (8.9) יתקיים הקונצרט הראשון בסדרת ההופעות שמארגן הגרעין. זוג זמרים מקצועי (לארי ומוני) שרים את מיטב השירים של סיימון וגרפונקל.

בהמשך השבוע נספק עוד פרטים, אבל כדאי כבר לסמן ביומן.

להת'. רפיי- בשם גרעין צבר

במזל - טוב
רינת ואיזיק
 התחתנו
 רוב נחת להורים
 גבי ונורית אורן
 לסבים רות וז'ק ולכל המשפחה

לרגל הנשואים של אלון וארלין (פרימוסט),

אנו שמחים מאד להזמין
 את כל חברי כפר הנשיא

לחגוג עמנו בפארק ביום ה' בתאריך 7.9.06
 בשעה 20.30 - קפה ועוגה

תוכנית בשעה 21.00
מ-21.30 ריקודים עד אור הבוקר

אלון וארלין – קולין וגנט

**מזל – טוב! לזוג הצעיר
ולכל המשפחה המורחבת,
מכל בית כפר הנשיא.**

לחיי העם הזה

השבוע התחלנו את אמירת הסליחות לקראת חגי תשרי, ראש-השנה, יום כיפור וסוכות.

בראש-השנה אנו אומרים "תכלה שנה וקיללותיה, תחל שנה וברכותיה", ואין תקווה יותר גדולה לתפילה מאשר תקופה זו לאחר המלחמה הנוראית שנכפתה עלינו ע"י בני בלייעל שאין דבר נעלה מבחינתם מאשר השמדת ישראל והעם היהודי.

איו עוררין על כך, לפחות מבחינתי, שתגובה של ישראל להתגרות רבת השנים של האויב מצפון הייתה מוצדקת ובמקומה. לא מפריע לי שישנם כאלה שדורשים ועדות חקירה למיניהן, לחקור את תוצאות המלחמה והשלכותיה על עתיד המדינה. מה שמאוד הפריע לי מיד עם פרוץ המלחמה זאת השמחה לאיד וההשתלחות חסרת הרסן והאחריות מצד גורמים מסוימים בחברה הישראלית וגם כאן בתוכנו.

בתקופה זו של אמירת סליחות, אנו חייבים לבקש סליחה ומחילה מחיילי צה"ל בסדיר ובמילואים. סליחה על ה"כביכול" זלזול מצד התקשורת הכתובה ובעיקר זו המצולמת אשר העמידה את חיילי צה"ל בצילם של לוחמי החיזבאללה ושמה להם כתרים של חיילים נועזים ללא חט.

מעשי הגבורה של חיילי צה"ל במלחמה הזו התבררו במקצת לאחר המלחמה ומילאו את לבי בגאווה ובקשת סליחה מהחיילים על שלא נתנו להם לנצח את האויב בצורה משכנעת כפי שהם היו ראויים ומסוגלים. אותה תקשורת חסרת אחריות היא זו שצריכה שימנו לה ו' חקירה שתבדוק את תפקודה במלחמה.

בנוסף לבקשת הסליחה אנו צריכים להגיד תודה ומילה טובה בכל זאת ולצד הביקורת, לדרג המדיני אשר ניצח את התודעה ה"חיזבאלונית" שישראל לא יכלה להגיב להתגרות מצדם וירי הקטיושות במשך השנים ללא תגובה הולמת, עד אותו יום רביעי מר ונמהר שבו הרגו וחטפו חיילים והרעישו את הצפון. במלחמה, כמו במלחמה שי הרס, נפגעים והרוגים משני צידי הגבול ומשום מה תמיד קמים יפי נפש ישראלים ומיד מגנים הרג בצד השני של הגבול, כאילו שאצלנו אין נפגעים ואין הרוגים. כ- 4,000 טילים נורו לעבר מדינת ישראל,

זרעו הרס ורבים נהרגו, אבל הגינוי היה רק על ישראל כאילו היא לא מבחינה בין אזרחים וחייילים (מחבלים) בצד השני. שלושה בתי חולים בצפון היו מטרה לטילי החיזבאללה, האם שם הייתה אבחנה בין צבא ואזרחים?

מבחינתי צה"ל ניצח את התודעה החיזבאלונית, את השאננות של השנים האחרונות. את הדימוי השלילי שניסו להדביק לצבא, ורק לחשוב מה היה מצבנו בעוד כמה שנים לולא המלחמה הזו, שחשפה בצורה מפחידה את כמות הנשק והאמל"ח שצבר החיזבאללה מטר מישובי הצפון.

איך אמר אחד מחיילי צבא דרום לבנון לשעבר: בזמן שאתם הישראלים ברחתם מלבנון ובניתם וילות וצימרים, חלמתם על "מזרח תיכון חדש", בצד השני בנו בונקרים מעל ומתחת לאדמה, וגם הם חלמו על "מזרח תיכון חדש", אבל נקי מיהודים וישראלים.

אז באו נרים כוסית לשנה החדשה ולחיי העם הזה שכמה טוב שהוא כזה. "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה, וחיטטו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות, ושובו בנים לגבולם." שבי

כניסת השבת: 18:35

יציאת השבת: 19:42

פרשת השבוע: כי תצא

שבת-שלום ומבורך.

נזכור			
י	באלול תשס"ה	14.9.05	מטי דיבון
טז	באלול תשנ"ט	28.8.99	יצחק מינקוף

די !

די! מספיק! נמאס! המים עלו ועלו והגיעו כבר עד נפש! כמה זמן נוכל לשתוק? עד מתי נמשיך לסבול מבלי להתלונן? מדוע אני הוא היחיד שמרים קולו בצעקה על החרפה של מערכת ה-כאילו טלוויזיה במשק?

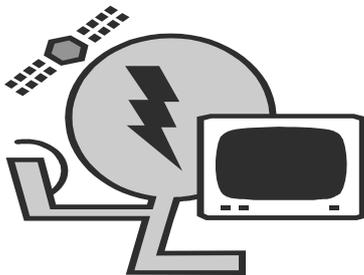
אני מתבייש בקיבוצי שממשיך לסבול ולשלם מבלי לקבל כלום. קיבוץ של פראירים! אני מתבייש על כך שאני מסכים לשלם 400 ש"ח בשנה עבור 35 ערוצים, שמהם לפעמים בקושי שלושה או ארבעה מגיעים למקלט שלי, וגם הם מופסקים מרגע לרגע כך שאי אפשר לצפות בסרט או בתכנית או בחדשות, או אפילו במשחק כדורגל (!! מבלי שהמסך משחיר עם הודעת **scrambled** .

נמאסו עלי התירוצים וההסברים וההבטחות ש"עובדים על זה, שבעוד שבוע, עוד חודש, הכל יהיה בסדר". הכל לא בסדר, מאוד לא בסדר ומתדרדר והולך מדחי לדחי. וכולנו שותקים ומשלמים. פראירים!

בסוף השבוע שעבר המצב הגיע לשפל, אם כי לא הרבה יותר גרוע מהמצב הרגיל היומיומי. הערוצים המעטים שנותרו עבדו במקוטע: נדלקו – הבהבו-כבו. היה ממש גרוע, יותר מעצבן ובלתי נסבל מהרגיל. שותקים ומשלמים.

כל מי שאוהב את המסך ורוצה לצפות בסרט או במשחק, או בתכנית עניינית, חייב להקים קול צעקה. חייבים לעצור את הבושה הזאת! הקיבוץ חייב להפסיק לזרוק את הכסף שלנו על ריק. אפילו אם המערכת החילופית יקרה הרבה יותר, לפחות נקבל תמורה ולא רק תסכול, עצבנות וכעס.

אני דורש דיון בהנהלת הקיבוץ ובאספה, בהצעה לסיים את ההתקשרות עם ספקי המערכת הנוכחית! להפסיק את חיוב כל החברים לשלם מבלי לקבל תמורה!

הרימו את קולכם!
הגיע סוף עידן הפראירים!

מקס מדר

כבלים

בשנת 1991 החליטה אסיפת כפר-הנשיא להקים מערכת כבלים פנימית דרך המועצה האזורית גליל-עליון.
בתחילת 1992 התחלנו לשדר 7 תחנות. בסוף שנת 1992 הוספנו עוד 3 תחנות, כולל MNET, וכמעט כל שנה הוספנו לפי יכולתנו עוד ועוד תחנות. במשך השנים עלו וירדו תחנות מלווינים שונים, אבל תמיד היו תחנות סרטים, ספורט, חדשות ובידור.

בחמשת השנים האחרונות הוספנו תחנות רבות, גם MNET וגם SHOWTIME.

כל השנים החבר שילם סכום קטן בהרבה מכל חברת כבלים אחרת ועד לפני מספר חודשים היו 34 תחנות.

השנה עברנו לחברה ישראלית שמשדרכת אותן תחנות והוספנו עוד כמה תחנות כשהמגמה היא לנסות להוסיף עוד תחנות ללא תוספת בתשלום. הסידור החדש מעביר אות פתיחה דרך האינטרנט ואמור לפתור את בעיות ההפסקות שהיו במשך השנים האחרונות כתוצאה מקרבה לשדה התעופה ורשת הקשר.

בחודש וחצי האחרונים, תקופת המעבר, היו הרבה מאוד בעיות והודעתי והתנצלתי שכך יהיה עד להשלמת המעבר שעומד להסתיים בזמן הקרוב. הסיבה שאני כל כך רוצה שזה יצליח היא כדי לחסוך לחבר תשלום של כ- 200 ₪ לחודש לחברת כבלים.

התמורה כמעט זהה, למעט תחנות ישראליות ופס תרגום של התחנות שאינן ישראליות.

אין מערכת שפועלת ללא תקלות, בתקווה שיהיו כמה שפחות תקלות במערכת החדשה.

הרולד.

ועוד פעם: די!

כחברת כפר-הנשיא אני אישית מאוד מודה למקס על שהוא כותב סופסוף בנושא כאוב זה, שלא מעט מדובר בו, והרגשה של חידלון וחוסר אונים מלווה כל שיחה בנושא הכבלים שלנו. פעם זה תפס. כאשר לא היתה שום אלטרנטיבה אחרת, שמחנו על "הצלחת". זה היה באמת שיפור של כל מה שידענו אז על המסך הקטן והצפייה בו. אבל מה לעשות, היום לא מספיק לי לראות סרטים מדרא"פ ומחוזות אחרים, בשפה זרה באיכות גרועה. היום אני רוצה לשבת מול מסך בראות טובה – ללא תקלות, לבחור ערוץ משלל ערוצים של סרטים ותרבות וחשוב - שכתוביות תרגום בעברית יהיו שם על המסך. היום שכבר לכל בית בעיר מחובר לכבלים. קיבוצים רבים התחברו ל - HOT ול - YES - נהנים ואגב יש שמשלמים הרבה פחות מאיתנו, וכבר התחברו אף ל - VOD בעד 8 ₪ לחודש – (נושא חדש לגמרי עבורי) זו כבר עוד אופרה אחרת. אני הייתי רוצה לבדוק איתם עם אחת החברות הנ"ל כמה יעלה לכל אחד מאיתנו אם נתחבר לרשת שלהם. לכל דבר יש מחיר בעולם הזה – כל אחד מאיתנו וכולנו ביחד נוכל לעשות את השיקולים, של רצוי מול מחיר.

ובאמת הגיע זמן
שנפסיק לשלם בעד כלום.
שושנה ש.

**לסיום החופש הגדול, הציבור מוזמן לצפות
בתערוכת תמונות ופרטי קרמיקה פרי עבודתו
של מרדכי ברור.
במועדון החברים.**

התצוגה פתוחה ביום שישי בערב

2006-09-01

מהשעה ³⁰ 19 עד ²¹ בערך.

כיבוד קל יוגש כמקובל.

להתראות, מרדכי.

הדרך, האמת והחיים?

דודו,

כתבת: "מאחר והפורום באתר של דוד אלמן סגור בפני כותבי עברית... וכו'...
" וכן: "בתור מי שנשללה ממנו הזכות להשתתף בפורום... וכו'..."
אז דע לך שבתור קורבן שווא וחף מכל פשע, תוכל להצטרף לפורום מקביל
בעברית, אשר הוקם, תחת עינה הפקוחה של שלומית עדר, וכתובתה
בישראל:-

<http://www3.diburim.co.il/?forum=100520>

אנא הרגש חופשי להתבטא שם ככל העולה על הרוחך.

מאחר והעלת את הנושא כאן, אציין תחילה שאני נמצא במקום שתוכל אולי
לכנותו כ"יהודי משיחי" או משהו בדומה לך. הדבר מלווה אותי מזה כעשור
שנים ולהפתעתי קירב אותי הן אל היהדות והן אל התנ"ך. בתקופת בית
הספר, נושא התנ"ך היה מן השנואים עלי ומבחינתי השינוי היום הינו מרענן
במיוחד.

לא אכנס כאן לפולמוס בעניין עצמו מאחר והדבר נראה לי מיותר ולא מועיל
בעליל.

מעולם לא שינה ויכוח את עצם קיומה או אי-קיומה של עובדה כלשהי.
עובדה היא עובדה ללא כל קשר למה שאנחנו יודעים עליה.
עובדה היא עובדה ללא כל קשר לרמת הויכוח או הקולניות שלנו.
וזאת עובדה!

מאחר ובתוך עמי אני חי, ברור לי שעלון זה אינו המקום להסברים ארוכים
ומיגעים בנושא האמונה. מי שמעוניין יודע היכן למצוא אותי ואשמח לדבר
איתו/איתה על הנושא.

בכל זאת לגבי עניין "האמירה המוחלטת", דודו

אני אכן מאמין שזאת הדרך ואין בילתה. אני רק מקווה שאינך מרגיש מאויים בשל כך. שאם כן, הינך נותן בידי שליטה על חלק רציני של חיירך. נראה לך שאכן כך הדבר?

רק לסיכום וכדי שלא יתעורר חשש בלב איש. כשם שאני יכול להאמין במשהו שמבחינתי הוא אבסולוטי כך יכול כל אדם להאמין שאני מדבר שטויות במיץ. הדבר מתאזן והשאלה היא רק "האם אנו יכולים לחיות עם הידיעה שיש מישהו שאינו מסכים לדעתנו?"

יכולים או לא?
דוד אלמן

על מורים ומשיחים, אלילים ושאר ירקות

בעקבות דודו פלמה, גם אני מוצא עצמי מצטרף לפורום בעברית על גב דפי "דברי הכפר". סיפור האיש מנצרת ותלמידיו, חבורות האיסיים, יוחנן הנביא [המכונה המטביל] וראשית צמיחת הנצרות ריתק אותי תמיד. ראשית, יש לומר שישוע כמוהו כמשה, בודהא ומורים רוחניים אחרים, לא כתב דבר. תלמידיו עשו זאת. פטרוס, הלא-הוא שמעון כיפא, הדייג מכפר נחום שנצלב ברומא ונחשב ראשון האפיפיורים, ופאולוס, הלא-הוא שאול התרסי, שחתר להפצת דת חדשה בקרב עובדי האלילים, הפכו את המורה למשיח, סירסו, השחיתו, שינו והמציאו ככל העולה על רוחם כדי לכוון מערכת דתית חובקת-כול גרועה מקודמתה – ההיפך הגמור ממה שהתכוון לו, ככל הידוע לנו, ישוע. עברי היה, וגם תלמידיו. גם יוחנן, בין אם היה בן דודו ואם לאו, וגם האיסיים, כולנו עברים היינו בתקופה שבה החלו הרומאים לקרוא לנו יהודים [מלשון ג'ודאָה, ארץ יהודה]. "לא באתי לשנות אות אחת מן התורה", כך, בלשונו של השליח מתי, המעלה על הכתב את דרשת ההר הנפלאה של מורו ורבו. כי מה ביקש האיש מנצרת? לחולל תמורה ביהדות, שהיא דת של שכל וחוקים וחוכמת חיים ותילי תילים של הלכות שכבודם במקומו מונח, ולהכניס בה את מימד הלב, הנשמה. הברית החדשה בין בני ישראל [ומוטב לומר בין כל בני האדם] לבין אלוהים שהוא מוחלט ומופשט, אנרגיה צרופה ואור יקרות, אלוהים הנמצא בכל מקום ובייחוד בטבע [המקום – אחד מכינוייו] ושוכן, או ליתר דיוק, עשוי לשכון בלב כל אדם, ברית זו מופיעה כבר אצל ירמיהו המדבר גם על הסרת עורלת הלב. שם, פנימה, בתוכי ליבו ונשמתו של אדם נמצאים מלכות שמיים ובית מקדש שאינו בית-מטבחיים. והמשיח אינו חייב ללבוש דמות אדם מסוימת, ועשוי להיות האנושות כולה באחרית הימים. הבשורה על-פי תומא, הלא-הוא דידימוס יהודה, שהתגלתה ב-1945 בנאג-חמאדי שבמצרים, טקסט קדום של השליח שהביא את הבשורה למצרים ולהודו, ובשורת יהודה איש קריות שהתגלתה לא מכבר, מוכיחות, על אפה וחמתה של האימפריה הקתולית, שישוע היה מורה

רוחני, לא משיח. מי שלא קרא את יצירתו המופלאה של אהרון קבק, "במשעול הצר", על חייו ומותו של האיש מנצרת, לא יבין במה דברים אמורים. שנתיים תמימות ישב קבק במנזר מנצרת וכתב את הגירסה היפהפייה התמה והתמימה הזו של חיי ישוע ותלמידיו, יוחנן והאיסיים. מי שביקש במשך כל חייו הקצרים, שלושים ושלוש שנה, אך צניעות וענווה, לא יכול היה לומר שהוא בן אלוהים, הדרך, האמת והחיים גם יחד. באחת האפיזודות בספר הוא יושב עם תלמידיו וחבריו במערה ומבקש מכל אחד מהם לצייר לב. כל אחד מהם מצייר לב אחר, כמובן, ואז הוא אומר להם שכזה יהיה גורל בשורתו, כל אחד יפרש אותה כטוב בעיניו. משה, רועה, נביא ומנהיג של אומה, עושה דברו של האל המוציא את בני ישראל ממצרים, מופיע בהגדה פעם אחת. מדוע? צניעות. הנביאים ואלה מבין מלכי ישראל אשר עשו את הישר בעיני אלוהים – כולם עבדי אדוני היו. בנצרות, ישוע ממלא את כל חלל הבמה. אלוהים בקושי מוזכר. כדי למכור משיח ליהודים נאמר שישוע הוא נצר לבית דוד, כדי למכור אותו לעובדי האלילים נאמר שהוא בן אלוהים. וכך הפכה בשורת-לב תמה לדת כוחנית של עובדי אלילים; צלמי זהב, איקונות ופסלים לתפארת וגם בובת תינוק בערימת קש להשתחוות לה בחג המולד. הרומאים המציאו את הצליבה הנוראה, ואך צחוק הגורל הוא שהנוצרים צלבו אחר כך את מתנגדיהם. הסמל הקדוש של האיש שהקריב עצמו על מזבח הצלב הפך לגיליוטינה נוצרית חסרת רחמים. האם יש אמת מוחלטת? אינני יודע ומשאיר שאלה זו לפילוסופים לעסוק בה. אך דרכים יש הרבה, וכולן מוליכות אל ליבך פנימה, בסופו של דבר, אל קבלה ונתינה ואהבת הזולת. וללמוד אפשר מספר הספרים וחוכמת חז"ל, מן הברית החדשה וכתבי הסופים, מבודהיזם וזן וגורדיף ואושו וטאו וסיפורי חסידים ומה לא – גם מאוושת רוח ביער ומרדף כלבים אחר איילה וסלסול יונק דבש עם אור ראשון.

עודד פלד

ס. יזהר הלך / דודו פלמה

לאחרונה עושה לנו עורמת ההיסטוריה בערמתה וגובה מאתנו, בכל טראומה לאומית שבאה עלינו תמיד בפתוס גדול, גם איש רוח אחד לפחות (אולי כדי ששמחת השמאלנים לא תהיה שלימה).

במלחמת ההתנתקות הלכה מאתנו בצניעות גדולה דליה רביקוביץ'. ובמלחמת לבנון השניה הלך לעולמו מעולמנו כפוי הטובה ס. יזהר. על יזהר קשה לדבר, כי את יזהר יש לקרוא. ומשקראת את יזהר שוב אינך יכול לדבר עליו, אתה יכול רק לדבר אותו.

יזהר היה לי מורה דרך, בכל כך הרבה דברים ובכל כך הרבה דרכים, עד שלפעמים אני כבר לא יודע מה ממחשבותי שלי ומה שלו: ככותב שיר או סיפור, כעוסק בחינוך, כמתבונן על העולם וכמפענח אותו. הרבה מההחלטות שקבלתי בצמתים מכריעים בחיי נבעו מהתייעצות שלי עם דברים שכתב. מרבים לדבר היום והרבה על "אחריות" ועל "נשיאה באחריות". פעם, כאשר חיפשתי להבין את משמעות המושג אחריות, יגעתני הרבה עד שהגעתני ליזהר ומצאתי אצלו הגדרת אחריות והיא הייתה לי כמעין נובע: וכך כותב יזהר על האחריות: "מושג זה הוא אחד מאותם מושגים שבלעדיהם החיים ריקים ושאינם החיים קשים. ואדם נקרא לבחור לו בין השניים: אם בריק ואם בכאב. ליטול אחריות זה ליטול כאב, ואילו לוותר ולחיות ללא אחריות, זה לחיות בריק".

אחר כך מביא יזהר את סיפור האחים שירדו למצרים ונתפסו שם ביד יוסף. יוסף שולח אותם חזרה בתנאי שיביאו אליו את בנימין, דבר שיעקב לא יהיה מוכן לתת בשום פנים ואופן לאחר שטרופ טורף יוסף. האחים עומדים אובדי עצות מול יעקב ולבסוף קם יהודה ואומר כך: "אנוכי אערבנו, מידי תבקשנו, אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך, וחטאתי לפניך כל הימים".

וממשיך יזהר וכותב: "ביטוי זה - "אנוכי אערבנו" – עונה על השאלה מי האחראי ומה עושה אדם כדי שיהפוך לאחראי: ובכן, האחראי הוא מי שערב לדבר, לא באיזה אופן עוקף, אלא אישית, ובמפורש: "אנוכי אערבנו". למושג "אחריות" אין איפוא שום מובן אם אינו מהודק היטב למילה "אנוכי". אין שום אחריות בלי "אנוכי". אחריות מתחילה ב"אנוכי". וכשכך מתחילה שוב איננה סתמית. מרגע שאמר אדם "אני אחראי", גם העולם איננו אדיש עוד. האחריות איננה נתון טבעי, אלא היא הכרעתו של אדם, היא נובעת מנכונותו לשאת באחריות. וכשנמצא אדם לשאת באחריות, יש אחריות" (מתוך "קריאה לחינוך" ספרית פועלים).

הקריאה היזהרית הגדולה ללקיחת האדם אחריות לחייו ולמעשיו, להצלחותיו ולכישלונותיו, ללא פשרות ללא מורא וללא משוא פנים, היא כל כך צלולה וברורה עד שהיא גדולה מדי לאנשים שחווים היום את דמדומי המציאות המדכדכת.

ואם נדמה שאנחנו המצאנו את המחלוקת שמתקיימת בעם בין הברירה לחיות כאן ו"להיות כמו כולם", כלומר "אם הם עושים לנו ככה, אז גם אנחנו נעשה

להם ככה", לבין הברירה האומרת שיתרוננו בכך שנהיה ערכיים ומוסריים למרות שהמציאות והציבור דוחקים בנו להיות ככולם, היה זה יזהר שהיטיב לתאר בעט מושחז ובבהירות את דמותה המונצחת להרבה זמן של החברה הישראלית, כפי שהגיחה ממעיה המדממים של מלחמת העצמאות.

וכך מתאר יזהר כבר בשנת 1948, בסיפורו "השבוי" (יצא לאור בהוצאת הקבוץ המאוחד בשנת

1959. בספור חייל מתלבט אם לשחרר רועה צאן ערבי או למלא אחר ההוראות ולהביאו למעצר) איך תראה המציאות בעשרות השנים הבאות, ואיך יראו הלבטים שלי בעתיד שעדיין לא התרחש: "ואתה אלוה שלו, חייב לשחררו, אפילו אם יצחק לך האיש הזה עצמו, אפילו אם יראה בכך, הוא או מישהו, אוזלת יד, אפילו אם ילעגו לך חבריך, אפילו אם יבקשו למנוע שחרורו, אף אם ישלחוך בשל כך אל התובע הצבאי, ואל עשרים תובעים צבאיים- חובתך היא ותעשנה: לצאת מן החזירות של השגרה. הייה אחד שנכון, ולו גם בייסורים, לחרוג פעם אחת מאורוות החזירות שנאספו, ערימות ערימות, בימי היותנו אזרחים טובים, ונעשו עתה, רשמית וחגיגית ומוסכמית, לדרכו של עולם, למידותיו של כל מי שחפץ להיות ראוי לתואר הגדול "חייל", שכל שהיה אסור לו נעשה מותר...

כמובן אינך משחררו. ברור. דיבורים יפים. אפילו לא פחדנות, גרוע מזה: שותף לחטא. אתה. מסתתר מאחורי צחנת "מה לעשות- פקודה" - בעוד שהפעם יש ברירה, והיא ברשותך, הנה זה עתה בידיך: הברירה שלך. יום גדול. יום של מרד. יום אשר בו סוף- סוף יש בידיך ברירה. וכוח החלטה. לתת חיים לאדם נעשק. הגע בנפשך. להיות נוהג לפי לבך. לפי אהבתך, לפי אמת המידה שלך, לפי הגדול מכל גדול- שחרורו של אדם...

כבר ברור שכלום לא יהיה. עורבא פרח. ברור שתחמוק. תעלים עיניים. ברור שהכל אבוד. חבל עליך, שבוי, לא יעמוד בו כוח לעשות"...

ואז עושה עימנו יזהר בעת ובעונה אחת חסד קטן ופאזזה גדולה ונהדרת, ומגלה לנו שני דברים: האחד, ש"השבוי" הוא בעצם שניהם- השובה המתלבט והרועה הערבי השבוי. והשני, מה יקרה אותנו מאותו הרגע ואילך בכל פעם שניקלע אל קרני הדילמה הנוראה הזאת, של לשחרר או לכבול. של להיות או לחדול. מאז, אומר יזהר, נברח תמיד מהמציאות הנבזית של חיינו אל יופיו של הטבע.

וכך מסיים יזהר את הסיפור "השבוי" באחד מתיאורי הטבע היפים ביותר שנכתבו בשפה העברית:

"השדה היה מכיתת זהב אחת גדולה ורדודה. מלוא כל עשרות אלפי הדונם היו אז כיכר פלאית, לא ואדיות, לא גבעות, לא מעלות ולא מורדות, לא כפרים ולא עצים- הכל נתרקע למקשת זהב אחת, חלקה רדודה אחת, ומעליה זרויים אבקות פז מהבהב, נרגש, חלקת זהב עגולה, עצומה, עד אין- אפסיים, ואפילו אם יתכן שמאחור (ושמה אין מסתכלים), בערפל הערב, היורד על ההרים, אפילו אם שם, אפשר, יש איזה עצב אחר, עצב כוסס, אותו עצב של מי- יודע, של אוזלת יד מחפירה, של מי- יודע שבלב אישה ממתנת, של מי- יודע של

גזירת- חיים, של מי- יודע אחד פרטי מאוד, ושל מי- יודע אחר, כללי, שהשמש תשקע והוא יישאר כאן, בינינו, לא גמור. נובמבר 1948".
 איזה יופי. ותמיד כשאני קורא את הסיפור, במקום הזה, עולות דמעות בעיני כאשר אני מבין כמה הרבה יופי עוד צריך כדי לכסות על כל מעשי הנבלה שהתרחשו מאז ועד היום- מדינת ישראל שנת 2006.
 וכך יזהר, ברווח שבין הפרטי מאוד והכללי מאוד, הלכת מאיתנו לעולמך והותרת אותנו לכודים ב"אורות החזירות של השגרה" שבנינו לעצמנו בעמל רב בעשרות שנות קיום המדינה, שנים בהן התאמצנו להתמודד עם הערבים שנתרו לחיות בינינו כשבויים, ועם אלה שחיים מחוצה לנו ואוסרים עלינו מלחמה. ועדיין לא הרחקנו ולו במילימטר זעיר אחד, מאותה הוויה ארורה וחונקת שהפלאת כל כך לתאר בנובמבר 1948.
 לפני חמישים ושמונה שנים.
 ורק מעטים עוד נותרו כעת כדי לגלות לי מה יהיה בסופנו.

חוגי סתיו

** כתיבה יוצרת (באנגלית), פעם בשבועיים בימי ג'.

** וויטראז' למתחילים ומתקדמים, פעם בשבוע בימי ב'.

פרטים בלוח המודעות ואצל רג'י, טל' 4569.

לתושבי הכפר,

בעיתון הכפר בשבוע שעבר פורסמה בגדול מסעדה במטולה, כולל כל מספרי הטלפון להזמנות מקומות למסעדה עצמה.
 וזאת תחת הכותרת הזמנה לאירוע משמח שלאחר המלחמה, כשציבור כפר-הנשיא מוזמן לערב שירה בחצר המסעדה ביום שישי 25/8/06.
 ובכן, נסענו לבלות בערב שירה במטולה, וכשהגענו התברר שהשירה בציבור בכלל לא מתקיימת ואין כזה דבר באותו יום.
 אף אחד אפילו לא הרגיש צורך להתנצל בפנינו לאחר שנסענו במיוחד. ובכן, לתשומת לבכם, לפני שמישהו אחר נוסע בפעם הבאה, שירה בציבור לא היתה, אבל פרסומת למסעדה במטולה היתה.

אז אם בפרסומות עסקינן, כדאי שמישהו ייקח אחריות על התוכן.

תודה, רונית ונתן ברק.

שאלתא לעורכת "דברי"

לפני שבוע פרסמת מודעה על מסעדה במטולה. לפני כחצי שנה פרסמת שב"דברי הכפר" לא יפורסמו מודעות פרסומת לציבור, וזאת לאחר שכתבתי מאמר על פעולות בריאותיות של הדבש ב"פינה קטנה וירוקה" ואת הכתבה הנ"ל לא פרסמת בטענה שישנה בה פרסומת לתושבת שמוכרת דבש. את גם מפרסמת שמי שרוצה לפרסם מודעה צריך לשלם 100 ₪. שאלותי הן:

- לפי מה את משנה את החלטותייך?
- לאן הולך 100 ₪ כשמדובר בעלון פנימי?

מחכה לתשובה.

איציק ב"ד

תשובת עורכת "דברי"

שלום לך איציק, ובכך, בישיבת צוות מערכת העלון עם הנהלת הקיבוץ, שנערכה לפני כשלושה חודשים בערך, הוחלט שלאור המצב שישנם כבר לא מעט חברים, ותושבים שמעוניינים לעיתים לפרסם את עצמם מעל דפי דבר הכפר, להסכים שיש מקום לחשוב על פרסומות לעסקים בעלון - בתשלום. הכסף נכנס לתקציב "דברי הכפר". מקווה שהתשובה מספקת.

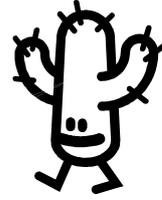
וביחס לתוצאות לא משביעות רצון - עיסוי לא נעים, ארוחה יקרה ולא טעימה, או אם הדבש לא יהיה טעים - אז כמו בכל עיתון - אין המערכת אחראית לתוצאות. מצטערת שלא נהנית היכן שהתכוונת ליהנות רונית.

בברכה

שושנה שרקי / העורכת

רשימת שומרים לשבוע 1/9 עד 7/9

שם	תאריך	יום
איתי נעים	1/9	שישי
אמרי סולומון	2/9	שבת
ישראל עמירב	3/9	ראשון
יורם עומר	4/9	שני
ג'קי עמר	5/9	שלישי
ברק פורת	6/9	רביעי
דודי פוקס	7/9	חמישי

גרעין צבר – כפר הנשיא 2006

מה דוקר השבוע?

31.8.06

מי שלא שם לב אז המלחמה חלפה לה ואיתה התחילה הנדידה לצפון. באגמון החולה כבר רואים ניצנים של חסידות.....רגע מה קורה פה? זאת הפינה של איציק? לא, אבל הנדידה צפונה החלה ואיתה הגיע גם גרעין צבר אל ביתו בכפר הנשיא.

ההתרגשות הייתה גדולה וחסרת מעצורים. חברי הגרעין התקשו לקלוט את מה שעובר עליהם לאחר תקופת הצינוק במלון בירושלים. לומר שלא אגרו חוויות בעיר הקודש קשה להגיד. באותה תקופה של שבועיים אינטנסיביים, הם הספיקו לשרוד את משרד הקליטה, מיונים צבאיים, שיעורי עברית במסדרונות המלון, הפעלת ילדים דרוזים מחורפש וירקה שפוננו מגשם הקטיושות, וטיולים לעיר דוד וגוש עציון.

אחד הרגעים המרגשים ביותר בירושלים היה הביקור של רונית, ארי, אורי, יגיל ואוהד שהביאו איתם את טעם כפר הנשיא לעיר ירושלים, כולל את המכתבים המרגשים מההורים.

ביום שלישי שעבר התקיים מפגש של ההורים שבו ניסינו לפרוש ולהסביר את התכנית והמשמעות של אימוץ חברי הגרעין לתקופה ארוכה. היו שם נציגים של הצופים, הצבא, התק"ם ורכז הגרעין שיפתח (ניסן) שמלווה אותי בנאמנות לאורך כל הדרך. בסוף המפגש ההורים קיבלו מכתבים מהמאמצים ושוב ההתרגשות הייתה באוויר.

אבל עכשיו הם איתנו והתכנית המקורית יצאה לדרך.

👉 ביום ה' האחרון הם הגיעו ובירידה מהאוטובוס התכבדו בקרחוני סברס שקטפו, ניקו והכינו צוות הנוי.

👉 באותו ערב חברי הגרעין הוזמנו לארוחת ערב חגיגית עם ההורים החדשים ומשם התפזרו כל אחד לפינה שלו עם המשפחה החדשה.

👉 יום שישי התחיל בפעילות של "חפש את המטמון" ברחבי הקיבוץ. להערכתי הטמון היה בשעות הצהרים החמות עם הצעירים

בבריכה.....

👉 לאחר ארוחת ערב משותפת עם ועדת בנים בפארק, כולם נדדו במסלול הטבעי לפאב. להבדיל מגרעין גליל שהתחילו בגניבת כל האופניים שחנו מתחת לחדר האוכל (ירושלמים ולא יודעים לשחות), גרעין צבר פתח את העונה בפריצה לבריכה בשעות הקטנות של הלילה. כמובן שזהו נושא רציני, ואנו מטפלים בו בהתאם.

👉 יום שבת היה יחסית רגוע, חוץ מההמולה שגרמנו למשפחות המאמצות שהשקיעו מאמצים באירוח של ארוחת הערב המסורתית, ואנו שלפנו

את בניהם החדשים בשעה 8:00 תדריך הכנה לקראת הגדנ"ע. על כך
 אנו מתנצלים ומקווים שהתקלה היא חד-פעמית.
 בזמן קריאת שורות אלו, הגרעין מסיים את שבוע הגדנ"ע, שכלל צו
 ראשון בלשכת הגיוס האגדית בטבריה. בסופשבוע זה רובם מבקרים
 אצל קרוביהם ברחבי הארץ ויחזרו אלינו ביום ראשון.
 המשימה הבאה שלנו היא מציאת מקומות עבודה ופרויקטים
 משמעותיים לגרעין. נושא העבודה הוא חיוני להשתלבות וחיזוק הרגשת
 השייכות שלהם בקהילה ולכן אנו משקיעים מאמצים וזמן ביצירת
 הזדמנויות בתחום זה.
 ביום שישי הבא הגרעין מזמין את חברי הקיבוץ ואת גרעין צבר מסאסא
 להופעה בפאב. שימו לב לפרסומים בלוח האלקטרוני ודלתות המרכזית

זהו לבינתיים
 שבת שלום, ברכה ובריאות לכולנו.
 ארי ורפי (בשם צוות גרעין צבר)

בית-כנסת בכפר

זהו, בסימן טוב ובמזל טוב (אני מקווה), הרגע המיוחל הגיע.
 לאחר המתנה של מעל שנתיים ושני מנכ"לים מגיעה הבקשה, והרצון שלי ושל
 לא מעט תומכים אחרים לבניית בית-כנסת בקיבוץ, שיהיה גם מקום התכנסות
 לחברים אשר ירצו לקיים חוגי עיון כרצונם, לימוד תורה לילדי בר-מצווה,
 אזכרות לימי השבעה לנפטרים, לא עלינו.
 המקום המיועד והוסכם עליו הוא בניין ה"הלטון" לשעבר, כאשר עלות השיפוץ
 והציוד
 יבואו מתורמים מחצור והסביבה שהביעו את הסכמתם ורצונם לתת יד להקמת
 בית-כנסת אצלנו.
 לא הגשתי בקשה לתקצוב המקום מהקהילה.
 הבקשה, התקווה שלי היא מכם חברים, לא לחשוש מהקמת בית-כנסת, כי
 באופן אישי אין לי כוונה להתחרד פתאום, אלא לנסות לשמור על מסורת ישראל
 ואין כמו בית-כנסת לשמר מסורת זאת.
 תמיד התגאיתי בקהילה הזאת שיש בה אחוז גדול של חברים שמחוברים לדת
 ישראל ולפחות מבחינה זאת אני שמח שאני שייך לקהילה כזאת.
 אני מבקש מכל החברים לבוא לקלפי ולהצביע בעד הקמת בית-כנסת ובכך
 להגשים לי ולכמוני חלום שיהפוך למציאות ותבואו על הברכה.

כל קול בעד משפיע.
 תודה, שבי.

סליחות

מצויים אנחנו בראשיתו של חודש אלול; בכל שנה בתקופה זו עולים זכרונות מזכרונות שונים. איתכם אני זוכרת את אריק ארנברג ז"ל – איך שבכל שנה ושנה – במדור "בינינו לבין עצמינו" היה כותב ומבקש סליחה מהקוראים, מהחברים; "אם נפגע מישהו מדבר או מילה שאמרת, שכתבתי כאן.... " ואני מתגעגעת.

אלול הוא החודש האחרון בלוח השנה היהודי, והוא למעשה החודש החשוב מכולם – הוא משמש כמסלול המראה, לעבר פסגת החגים הבאים אחריו.

**אלול הוא הזמן בו
אנו עוצרים,
לוקחים צעד אחד
לאחור ומתבוננים.**

ארבע האותיות שמרכיבות את המילה "אלול" מהוות ראשי תיבות לפסוק משיר השירים (פרק ו' פס' ג') "אני לדודי ודודי לי" (המילה "דודי" בלשון המקורות משמעותה - אהובי). מלים אלה מסכמות את מערכת היחסים בין הקדוש ברוך הוא לעמו.

אלול - החודש המסתיים בראש השנה, נותן הזדמנות לפתוח בתהליך של התבוננות פנימית אינטנסיבית, בבחינה מחודשת של מטרת החיים ובהתקרבות יומיומית אל הקדוש ברוך הוא. זהו הזמן האידיאלי לבחינת תכלית החיים, להבדיל מזרימה אקראית תוך צבירת ממון ורדיפה אחר כבוד. אלול הוא הזמן בו אנו עוצרים, לוקחים צעד אחד לאחור ומתבוננים. אנו בוחנים את עצמנו במבט אובייקטיבי, ביקורתי וכן, כפי שנהגו היהודים לעשות מימים ימימה בדרכם אל תכלית השלמות האישית.

חודש אלול פותח תקופת התעלות בת 40 יום, ששיאה מגיע ביום הקדוש ביותר - הוא יום הכיפורים.

ביום הראשון של אלול, משה עולה אל הר-סיני, וארבעים יום מאוחר יותר - ביום שעתיד להפוך ליום הכיפורים - הוא יורד חזרה אל העם, עם לוחות הברית השניים.

מן המקורות הביאה: שושנה. ש

שנת לימודים מוצלחת ופוריה

לכל תלמידינו באשר הם.

